

Čís. 10042.

Do usnesení odvolacího soudu, jímž byl rozsudek prvního soudu zrušen, jest jen tehdy přípustným rekurs (§ 519 čís. 2 c. ř. s.), byla-li také žaloba odmítnuta.

(Rozh. ze dne 26. června 1930, R I 423/30.)

Procesní soud první stolice uznal rozsudkem pro zmeškání podle žaloby. K odvolání žalovaného zrušil odvolací soud napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. a vrátil věc prvnímu soudu s příkazem, by o věci dále po zákonu jednal.

Nejvyšší soud odmítl rekurs.

Důvody:

Doslov § 519 čís. 2 c. ř. s., na nějž stěžovatel odkazuje, ovšem svádí k výkladu, že usnesení, jímž odvolací soud zrušil pro zmatečnost rozsudek prvního soudu, vždy lze napadati rekurem, nehledíc k tomu, zda byla žaloba zároveň odmítnuta, či zda bylo prvnímu soudu další jednání a opětné rozhodnutí nařízeno. Avšak předpis ten jest vykládati v souvislosti a v souladu s předpisy §§ 478 a 479 c. ř. s., jež upravují řízení při zmatečnosti a z nichž jde na jevo, že bezvýhradné použití § 519 čís. 2 c. ř. s. jest jen tehdy na místě, byl-li podle § 478 první odstavec c. ř. s. nejen rozsudek prvního soudu pro zmatečnost zrušen, nýbrž také žaloba odmítnuta, neboť tím jest spor vyřízen a nemohlo by již dojít k dalšímu jednání. Není-li však zrušením rozsudku pro zmatečnost spor vyřízen, nýbrž má-li procesní soud dále jednati (§ 478 druhý odstavec c. ř. s.), platí předpis § 479 c. ř. s., který výslovně odkazuje na § 478 c. ř. s. a nařizuje, že s položením roku má býti sečkáno jen tehdy, pojal-li odvolací soud do zrušovacího usnesení výhradu pravomoci, kterážto výhrada souhlasí s předpisem § 519 čís. 3 c. ř. s. To se v souzeném případě nestalo a není tedy rekurs podle § 519 čís. 2 c. ř. s. přípustný. V tomto smyslu jest judikatura nejvyššího soudu — a právě tak již bývalého nejvyššího soudního dvoru ve Vídni — jednotná (sr. na př. rozhodnutí čís. 510 sb. n. s. a četná rozhodnutí v komentáři Neumannově k § 519 čís. 2 c. ř. s. Jinak pojednání v Právniku 1925 str. 51 a další).

Čís. 10043.

Stačí, byl-li spis dán na poštu (§ 89 org. zák.) v době, kdy ještě mohl býti opatřen poštovním razítkem z téhož dne. Není předpisu, že zásilka musí býti podána »odporučeně« a přímo u poštovního úřadu, stačí, byla-li vložena do poštovní schránky.

(Rozh. ze dne 26. června 1930, R I 438/30.)